

OBNOVA POTŘEBUJE ODVAHU, VYTRVALOST A PODPORU

První čtení: Ef 4:17-32

Rád bych, abychom se společně sdíleli o tom, co jsme za poslední dobu s Bohem prožili. Máte někdo nějaké svědectví?

- *Jak se Vám daří modlit se za druhé, jak jsme se někteří rozhodli v prosinci?*
- *A modlil se někdo za to, co potřebuje dát ve svém životě do pořádku?*

Několikrát jsme mluvili o obnově – na příběhu Nehemjáše, který opravoval hradby Jeruzaléma, jsme si ilustrovali naši duchovní obnovu jako jednotlivců i celého společenství.

Vím, že několik z nás restaurovalo, nebo obnovovalo starý dům, jiní stavěli nový.

- *Co je podle Vás snadnější? Postavit nový, nebo obnovit/zrestaurovat starý? A proč?*

Mně samotnému připadá, že je mnohem snazší vybudovat něco nového, takřkajíc na zelené louce, než obnovovat staré a opotřebované. To nové se přeci neopotřebovává tak rychle, lépe se to udržuje v chodu a na opravu někdy stačí obvykle mnohem méně úsilí.

Ten, kdo se někdy pokusil něco skutečně obnovit, zjistil, jak je to náročné – finančně, výdajem energie, ale i psychicky. Je jedno, jestli to je obnova domu, zdraví, vztahu, nebo víry.

Obnovitel musí často čelit nečekaným překážkám, vypořádat se s řadou nepříjemných překvapení. Někdy se zdá, že se věci nehýbou z místa, nebo že pro něco neexistuje žádné dobré řešení.

- *Znáte to?*

A přitom všem musí mít obnovitel na paměti, že **navazuje na něco předchozího**, na něco, co už tady bylo.

Uvědomuji si, že dětská nemoc mnoha nových hnutí v rámci křesťanské víry, je skutečnost, že se tváří, jako by před TÍM NOVÝM doposud nic nebylo. Nebo uznává, že tu něco bylo, přineslo to možná určité dobré věci, ale to NOVÉ je jediné správné a následováníhodné.

Jenže, kdo není hloupý či pyšný, může se poučit ze zkušenosti předchozích generací. Čím dřív na to přijde, tím lépe.

Když se podíváme na našeho hrdinu několika našich setkání: Nehemjáš, zjistíme, že navazuje na ty, kdo ho předcházeli. **Není k předchůdcům hyperkritický, prostě jenom naváže tam, kde je potřeba nezapojit, aby mohlo být dílo dokončeno.**

I my půjdeme proti proudu času a vrátíme se k jednomu z prvních vůdců navrátilců z Babylónského zajetí – Zerubábelovi.

U Ezdráše čteme, že vládce Persie Kýros vydal jednoho dne prohlášení o tom, že se mají zajatci vrátit do Jeruzaléma a znovu vybudovat Hospodinu chrám. Podivuhodné je, že výslovně zmíněno je, že se tak děje podle proroctví Jeremjáš.

A tak tu máme Zerubábel a s ním zástup těch, **„jejichž ducha probudil Bůh, aby stavěli Hospodinův dům v Jeruzalémě“** (Ezd 1:5) se po návratu pustili do díla obnovy.

To je první okamžik, u kterého se krátce zastavím: My sice můžeme toužit po obnově – a mám na mysli teď oživení vztahu s Bohem, ale nakonec **je to Bůh, kdo nás k tomu „probudí“**. Mám za to, že **k duchovnímu probuzení došlo díky těm, kteří „plakali u řek babylonských a vzpomínali na Jeruzalém“**. Jednoduše vyjadřovali lítost nad tím, co ztratili a jak selhali. **Možná teprve okoušení ztráty jim otevřelo oči v jejich vlastním selhání.**

A ještě jedna věc – nezapadlo proroctví, které kdysi zaznělo.

Pojďme se tedy podívat na to, čemu musel Zerubábel a jeho druhové čelit při obnově chrámu. Základ kázání vychází z Ezdráše 4:1-6:

Když Judovi a Benjamínovi protivníci uslyšeli, že synové přesídlenců budují chrám Hospodinu, Bohu Izraele, dostavili se k Zerubábelovi a k představitelům rodů s návrhem: „Budeme stavět s vámi, neboť se dotazujeme vašeho Boha stejně jako vy. Obětujeme mu ode dnů asyrského krále Esar-chadóna, který nás sem přesídlil.“

Ale Zerubábel a Jéšua i ostatní představitelé izraelských rodů jim odpověděli: „Vy s námi nemůžete stavět dům našeho Boha. Hospodinu, Bohu Izraele, budeme stavět my sami, jak nám přikázal král Kýros, král perský!“ Lid země bral odvahu judskému lidu a pohrůzkami jej odrazoval od stavby. Podpláceli proti nim rádce, aby rušili jejich plány, po všechny dny perského krále Kýra až do kralování perského krále Dareia. I za kralování Xerxova, na začátku jeho kralování, sepsali na obyvatele Judska a Jeruzaléma žalobu.

Zdá se, že se historie čas od času opakuje, alespoň v některých momentech. Zerubábel zápasil už před Nehemjášem s tím, že ho nepřátelé pomlouvali a psali proti němu stížnostní listy do Persie.

Zerubábel a jeho pomocníci jsou odrazováni, je jim vyhrožováno, co víc, dokonce jsou proti nim podpláćeni státní úředníci. Ta situace se opakovala několikrát: za panovníků Kýra, Dareia, Xerxe i Artaxerxe. Když pročítáte příběh dál, zjistíte, že obnova chrámu byla přerušována či dokonce zastavena na docela dlouhou dobu. Naše druhé zastavení:

- ***Znáš to také? Pokusil ses něco napravit, obnovit, oživit nějaký vztah a někdo ti bral odvahu, nebo tě v tvém úsilí podrážel?***
- ***Co doopravdy děláš s protivenstvím?***
- ***Představ si, že se taková situace mnohokrát opakuje, vytrváš?***

Naší reakcí na takové jednání může být, že to jednoduše vzdáme. Nebo začneme používat tytéž metody jako ten, kdo je proti nám (nebezpečím je, že nakonec budeme stejní, jako náš nepřítel). Anebo se zatneme a bojujeme, jak jen můžeme.

To, co potřebujeme, je odvaha a vytrvalost a určitě také podpora těch, kdo usilují s námi.

Zerubábel měl vedle sebe dva proroky, kteří ho povzbuzovali: Agea a Zacharjáše. Proto našel odvahu vytrvat v díle obnovy dál.

Proroci Ageus a Zacharjáš, syn Idův, prorokovali židům v Judsku a v Jeruzalémě ve jménu Boha Izraele a napomínali je. Tu se vzchopili Zerubábel, syn Šealtielův, a Jéšua, syn Jósadakův, a začali budovat Boží dům v Jeruzalémě. A ti Boží proroci při nich stáli a posilovali je. (Ezdráš 5:1-2)

Historie duchovní obnovy a duchovních probuzení se opakuje – na začátku byl jedinec, nebo malá skupinka těch, kteří se začali modlit a někteří dostali a přinesli povzbudivé prorocké slovo. Takhle začala i několikagenerační obnova Jeruzaléma, jak mimo jiné z textu vyplývá.

Takhle ale začala i obnova Jednoty bratrské v Ochránově. Z jednotlivých modlitebníků se stalo modlitební hnutí a jeho účastníci byli nově naplněni Duchem svatým a vybaveni nadšením, odvahou a vytrvalostí k tomu, aby evangeliem zasáhli doposud nedotčené končiny světa.

Moje otázka zní:

- *Jsi si jist, že máš někoho po boku, kdo ti dodá odvalu a povzbudí tě, když to bude špatné?*
- *Jsi ty sám prorokem či povzbuditelem někomu druhému?*

Pravda je taková, že si málokdo umí říci o pomoc. Většinou je to v okamžiku, kdy už se stěží držíme nad hladinou. A možná si i málo všímáme, že se někdo potápí, nebo si je nejistý sám sebou, a pokud si všimneme, ostýcháme se zeptat.

Přiznám se, že se poslední dobou trápím zejména pro mladé dospělé, kteří z nějakého důvodu (nejen od nás) odešli. Mnohem klidnější bych byl, kdybych věděl, že svůj duchovní domov našli někde jinde, kde se mohou rozvíjet, kde mají přátele a kde nesejdou z cesty.

Dnes pro nás poslední zastavení. Začali jsme se víc zabývat obnovou. Už jsme se modlili jeden za druhého (a snad v tom někteří pokračují), modlili jsme se i za sebe a své problémy. **Mám za to, že je dobré se postavit v modlitbě za ty, kteří patřili mezi nás a už nejsou, protože odešli.**

Naše modlitba může být prorockým vyznáváním, že se ani tihle muži a ženy Pánu Bohu neztratili. Sám se za ně modlím a čas od času se pokouším některé oslovit, zeptat se jich, jak se jim daří, nebo jestli se něco v jejich životě změnilo.

Pokud byste se chtěli přidat, přijďte po shromáždění za mnou. Rád se s Vámi podělím o jméno toho, za koho se můžete modlit. A zároveň se tím můžeme začít učit být oporou druhým.

A je ještě jedna dobrá příležitost – v pátek se jít modlit společně se sourozenci z Nové naděje, za obnovu našeho duchovního života, za ty, které semlel život a také za naše město a jeho okolí.

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 20. 1. 2019)